

Hồi 07

Lạc Thiên Cuồng Sinh Đoạt Thiên Tạo Hóa

Gã quái nhân áo xám lúc bấy giờ đứng bất động như một thây ma. Tên tiểu tặc thất kinh khiếp vía không còn sức lực để nhất đao lên nữa thế nhưng y vẫn cố sức liều mạng bò lùi rồi sau về phía góc nhà.

Gã quái nhân áo xám để mặc cho hắn di động về phía góc nhà bất thành linh gã nói:

- Các hạ, người đã nghe thấy những gì?

Tên tiểu tặc toát mồ hôi lạnh run rẩy.

- Tiểu nhân... không nghe thấy gì hết. Tiểu nhân vừa tỉnh dậy thì họ đã cao chạy xa bay rồi.

- Họ! Người nói họ là ai.

- Là... là hộ pháp của bốn bang...

- Hừ! Người đã nhìn được họ là ai, hà cứ gì lại nói là không nghe thấy gì cả?

- Tiểu nhân... quả là... không biết.

Gã quái nhân đột nhiên cười rùng rợn, đoạn cất giọng nói:

- Người đã phạm vào điều cấm kỵ trong giang hồ rồi. Tuy người không cố ý, song cũng đừng oán ta nhé!

Các hạ... các hạ định làm gì... tiểu nhân.

- Lão phu báo cho người biết, lão phu vốn lang bạt giang hồ từ trước đến nay rồi thích nhúng tay lo chuyện người lắm, cho nên lần này nhất định phải can thiệp vào chuyện này. Vốn lão phu cũng không có ý định giúp đỡ bọn thiếu niên kia, song bang hội của người thật quá đáng, cho nên lão phu lần này phải nhúng tay vào thôi.

Tên tiểu tặc lúc này cũng kinh hãi, lắp bắp...

- Các hạ... các hạ... là ai?

- Người thật muốn biết à? Để muốn xuống âm tào địa phủ tố cáo với Diêm vương chứ gì? Được thôi, nói cho người biết cũng chẳng hại gì, lão phu tên gọi Hận Phá Thiên Y Bằng, người nghe có lạ tai không?

Tên tiểu tặc thần bay phách lạc, toàn thân rung động, đối với hán cái tên “Hận thiên oán địa, khóc tiểu vô thường” quá quen thuộc lão quái nhân này chính là Hận Phá Thiên danh chấn giang hồ. Quần hùng võ lâm ai còn xa lạ gì với tên tuổi của lão quái nhân này nữa chứ.

Hắn càng nghĩ càng sợ, y lắp bắp nói:

- Lão tiên... bối... Thật sự tiên bối muốn ra tay... hạ thủ tiểu nhân... sao? Tiểu nhân... tiểu nhân...

- Nếu ta không giết người, e rồi sẽ liên lụy đến nhiều người. Hay! Lão phu từ trước đến nay trắng đen phân minh, hành sự dứt khoát, cho dù là những tên tiểu nhân nhỏ mọn như người ta cũng đành hạ sát thôi. Tiểu huynh đệ, người chấp nhận số mạng đi. Lẽ ra người không nên gia nhập vào Vô Vi Bang mới đúng.

Nói xong, lão quái nhân phất tay áo loáng qua, bàn tay từ trong ống tay áo vươn ra, ngón tay trở điểm ra một chỉ nhanh như chớp nhắm ngay vào Thiên Linh Cái của tên đại hán bay tới. Tức thì tên ấy ngã nhào xuống đất, không kịp thốt nên lời nào, chỉ thấy óc sọ của y văng tung tóe, mắt mở trừng trừng, dường như không kịp hiểu tại sao mình lại chết nhanh như vậy.

Hận Phá Thiên giết xong tên tiểu tặc, quay người phóng đi về miệng hầm hầm:

- Quái lạ! Rõ ràng ta nghe trong thành bỏ hoang có tiếng của nhiều người lắm. Tại sao bây giờ chỉ có hai tên mà thôi? Còn những tử thi này là do kẻ nào đã hạ thủ? Ta phải tìm ra trắng đen mọi lẽ mới được.

Vừa nói, thoát một cái bóng lão quái đã mất hút trong làn gió tuyết mù mịt.

Vào lúc này Ngọc Kỳ đã gặp phải một cuộc tao ngộ khác.

Khi chàng đuổi theo Tiêu Dao đạo nhân và lão mù, bởi vì chàng sử dụng khinh công tuyệt đỉnh nên chẳng bao lâu đã đuổi kịp họ. Lúc bấy giờ chàng có hơi chậm bước.

Bọn chúng thật xảo quyệt, vả lại chúng cơ hồ có tính toán trước. Vùng này địa thế, huyết đạo ra sao, chúng thông thuộc như lòng bàn tay. Để đối phó với thuật khinh công tuyệt luân của chàng, bọn chúng đã có tính toán. Phóng mình vào các căn nhà đổ nát, có thể lấy những bức tường loang lổ để giấu mình.

Ngọc Kỳ lúc này biết rõ các vị cô nương cũng đã sắp đuổi kịp theo phía sau, trong lòng rất an tâm, nên tập trung theo sát Tiêu Dao đạo nhân.

Nơi đây quang cảnh đồ nát, u linh đầy dẫy chướng khí, khoảng cách của kẻ trước người sau không bao lâu mất hút.

Lúc này lão mù Thiên Mãng Tẩu đi mất bóng, chỉ còn Tiêu Dao đạo nhân.

Tiêu Dao đạo nhân thấy một mình Ngọc Kỳ đuổi tới, trong lòng thầm hoan hỷ, lão dẫn bước phi thân dẫn dụ chàng đi sâu vào bên trong các căn nhà đồ nát.

Mặc dù tuyệt học khinh công của chàng thuộc vào bậc thượng thừa, nhưng truy đuổi một cao thủ cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh võ lâm trong một địa thế phức tạp của cái thành bỏ hoang này tuyệt không dễ dàng chút nào.

Tiêu Dao đạo nhân phi thân qua một căn nhà đồ nát, lão lướt qua cửa sổ bỗng thấy từ đằng xa có một ngôi thiền viện sầm uất, lão nghĩ bụng nếu trốn vào đó có thể thoát thân được. Ngọc Kỳ bấy giờ có phần nào nóng ruột, chàng lòng như lửa đốt, vận thêm hai thành công lực xuống hai chân, phóng mình lướt tới đồng thời vung kiếm về phía bóng lão đạo vừa xẹt qua.

Ngọc Kỳ thân pháp nhanh như chớp cũng đã lao vào cửa sổ. Chân của chàng vừa chạm, vào bệ cửa sổ, tức thì cảm thấy rung mình vì một làn gió lạnh thấu xương, tiềm lực xung mãnh vô cùng, lực đạo không cách nào kháng cự lại được, cuộn tới đánh trúng ngay huyệt Chương môn, nơi sườn phải của chàng.

Ngọc Kỳ vốn đã luyện qua Huyền Thông Tâm pháp có thể vận công bế kín các huyệt, đóng kín các kinh mạch, ngăn chặn ngoại lực tập kích hơn nữa, Huyền Thông tâm pháp còn có thể phát huy hiệu năng hộ thân rất tuyệt diệu.

Nhưng vì chàng nội lực còn kém, vả lại kẻ giấu mặt ám muội hạ thủ lén này công lực thâm hậu vô cùng. Đối phương tung rồi một chỉ đã khiến Ngọc Kỳ hoa mắt choáng váng ngã bất tỉnh trên mặt đất. Nếu là người khác khi trúng một chỉ của y có lẽ đã táng mạng rồi.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bất lực, chàng buông lơi tay, thanh kiếm trên tay rơi xuống kêu một tiếng khô khốc.

Ngay lúc đó từ phía sau một bóng người màu xám phóng tới. Thì rồi đó là lão

Huyền Âm Tẩu, người tập kích Ngọc Kỳ chính là lão. Lão Huyền Âm vươn tay chụp lấy Ngọc Kỳ vừa ngã xuống, cấp chàng phi thân phóng đi khỏi nơi cổ thành bỏ phế.

Không bao lâu bọn chúng đã chui rồi từ một động nhỏ ở phía tây nam của phế thành. Lúc ấy Huyền Âm Tẩu đỡ lấy thân thể cường tráng của Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân và lão mù theo sát bên lão, cả bọn đều nhắm hướng phủ Hà Nam phi thân đi như bay.

Lúc ấy bỗng lão mù lên tiếng:

- Đàn chủ, tại sao chúng ta lại để yên cho tên súc sinh Dương Cao ra tay giết chết Tống bà bà đi vậy?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Đó gọi là mượn đao người.

- Tại sao vậy?

- Vì bà ta bị nghi ngờ là nội gian.

Lão mù Thiên Mang Tẩu sững sốt:

- Cũng là mượn tay Dương Cao giết bà ta. Hử! Thủ đoạn này của các hạ quả thật độc quá...

- Không tàn độc không xứng là trượng phu. Thôi huynh nghĩ sao?

- Hừ, người hành sự hồ đồ như vậy, không có chút nhân tâm, khó mà chấp nhận được.

Tiêu Dao đạo nhân cười nhạt nói:

- An tâm đi Thôi huynh, tại hạ hành sự không để lại dấu vết chi đâu.

- Thì chúng ta cũng rõ được sự việc.

- Chúng ta là những nhân vật quan trọng trong bang, đương nhiên phải rõ.

Ba lão quái nhân thi triển khinh công, thân hình như sao xẹt, nhắm hướng tây bước đi. Vốn chúng định trở về mật đàn, nhưng sau đó phát hiện phía mật đàn lửa quang rực trời biết rằng mật đàn đã xảy rồi đại sự, mật đàn chắc chắn đã bị hủy hoại rồi. Chúng đành đổi ý nhắm hướng phủ Hà Nam phi thân lướt đi, định tìm một nơi vắng vẻ nào đó tra hỏi Ngọc Kỳ trước đã.

Khi bọn chúng đi ngang qua chùa Bạch Mã Tự, bỗng thoáng qua một bóng màu xám như một làn điện quang.

Bóng màu xám đó dường như không giống người, nó bay dập dềnh nhẹ nhàng, không giống như một vật thể bình thường.

Trong nháy mắt nó đã bay xa hơn năm sáu trượng. Quả là thân pháp tuyệt đỉnh hiếm có.

Bọn ba người Tiêu Diêu đạo nhân kinh ngạc khiếp vía vội vàng ẩn thân. Đợi cho bóng màu xám đó mất hút mới dám xuất hiện tiếp tục lên đường.

Đến một nơi đồi cao phía dưới có mấy cây đại thụ to lớn, tàn lá âm u, cành cây vươn thẳng chọc trời, hình dáng quái dị ghê sợ lắm.

Tiêu Dao đạo nhân giơ tay chỉ lên đồi nói:

- Quách huynh, trên đồi cao kia trống trải không có bóng ma quỷ nào chi bằng chúng ta lên đó hành sự vậy.

Huyền Âm Tẩu không nói gì, phóng mình lên đồi. Vừa lên nửa đồi, bỗng ba người bọn chúng dừng lại.

Bồng lão Huyền Âm Tẩu gần giọng quát:

- Tên ma đầu kia, người làm gì ở đây hử?

Thì ra trên cành đại thụ sừng sững, một bóng trắng cao lớn của một gã đại hán gương mặt của y ghê rợn hung ác như quỷ vô thường, trên chiếc áo trắng có thêu hình một con rết màu xanh sáng lóa. Thắt lưng giắt một cây trường côn hình dạng kỳ dị.

Tên đại hán này không ai khắc hơn là một trong những đại hung danh chấn giang hồ, tên tuổi của y đến quỷ thần cũng kinh hãi. Độc Vô Thường Ban Diên Hòa.

Y xoay tít một dải dây dài màu xanh trong tay nghiêng răng quắc mắt xạ những tia mắt như diên vào ba người Tiêu Dao đạo nhân quát:

- Độc Vô Thường ta muốn đến bất kì nơi đâu, làm bất cứ cứ việc gì Thái Sơn cũng ngăn cản không được, thấy Độc Vô Thường ta một khi xuất hiện là phải tuân lệnh cúi đầu. Ê! Lão Âm quỷ, người đạo này vẫn bình an vô sự hử! Chúng ta đã lâu rồi không có dịp gặp nhau, đã hơn mười năm rồi đúng không?

Huyền Âm Tẩu lạnh lùng nói:

- Không sai. Độc Vô Thường người nhớ rõ lắm, đúng mười năm rồi đó.

Độc Vô Thường lại chỉ tay vào lão mù, cười nói:

Lão mù, nghe nói người lúc này võ công luyện đã đạt được thành tựu đáng mừng lắm, người lại có giao tình với đàn chủ, vậy phải chiếu cố đến Độc Vô Thường ta một chút đã.

Lão mù hứ một tiếng nói:

- Đúng vậy, ai không biết lão mù ta là thượng khách của Vô Vi Bang chứ.

- Chúc mừng chúc mừng, chúc các hạ công thành danh toại, tiền đồ sáng lán trước mắt.

Lão mù không đợi nghe hết câu nói mĩa mai của Độc Vô Thường, lão bưng bưng nổi giận cướp lời của Độc Vô Thường nạt lớn:

- Nói hay lắm, hay lắm, tại hạ nghĩ các hạ cũng vậy phải không. Ban lão gần đây mọi việc thuận buồm xuôi gió, có lẽ tài sắc đều đầy đủ, vạn sự như ý cả.

Độc Vô Thường bất thành linh quay phắt sang Huyền Âm lão, gần giọng nghiêm sắc mặt hỏi:

- Lão Âm quý, người đang giữ món đồ cho gì thế? Cho ta xem qua một chút được không?

Lão Huyền Âm Tẩu cười lạnh nói:

- Đừng hòng.

- Đừng à? Ha! Ha! Người đã quên qui luật kẻ nhìn thấy cũng có phần chia trên giang hồ rồi hay cao?

Huyền Âm Tẩu gần giọng:

- Người cũng quên rồi à? Đây là vật của lão phu mang đến, theo luật trên giang hồ thì người cũng không có quyền can dự vào.

- Không cần nhiều lời, có phải món đồ chơi trong tay người họ Dương hay không?

Lão Huyền Âm có hơi ngạc nhiên nói:

- Dường như người cũng có biết chuyện này thì phải?

- Đại khái ta có biết.

- À! Thì ra chính là người đã theo dõi cản phá bọn ta.

- Cuồng ngôn. Lúc này Vô Thường quý ta đang trong căn nhà lớn ở trong thôn lo việc thì thấy các người đến, ta nghĩ các người tự chuốc khổ đến gây sự với Vô Thường quý. Nên ta nhảy lên đây xem tình hình rồi sao thôi.

- Vậy tại sao người biết tên súc sinh này họ Dương?

- Tên tiểu tử này với ta vốn có duyên tương ngộ. Hừ! Nay các người cướp người trước mặt ta, há không biết luật lệ trên giang hồ hay sao?

Huyền Âm Tẩu có vẻ hiếu kỳ hỏi?

- Người muốn tìm hấn thanh toán chuyện cũ à?

- Ngược lại! Trước đây vốn hấn làm hư chuyện đại sự của Vô Thường quý ta. Song sau đó ta đã đổi ý rồi.

- Đối ý à? Người muốn gì.

Tong một lần giao đấu, tên tiểu tử đó không ngờ có thể tiếp được mấy chiêu của ta, quả là anh tài cái thế, lão phu nay tuổi đã cao, sắp đến lúc phải xuống nơi âm tào địa phủ, gặp mặt Diêm vương... Ấy...! Tóm lại, lão phu muốn nhận hấn làm đệ tử chân truyền, truyền thụ cho y tuyệt học của Vô Thường quý ta.

Huyền Âm Tẩu kinh ngạc, song lạnh lùng nói:

- Tên tiểu tử họ Dương này đã phá hủy Thanh Tự đàn của bốn bang sát hại vô số người trong bang, lại có dính líu đến một sự việc nữa cần giải quyết với hấn. Hừ! Độc Vô Thường, ta thiết nghĩ người nên từ bỏ ý định đó đi.

Độc Vô Thường sa sầm nét mặt, nhãn mày tỏ vẻ không bằng lòng, gương mặt rùng rợn vốn khiếp người của y giờ đây trông càng khiếp đảm vô cùng, y cất tiếng như quỷ khóc ma hờn nói:

- Vô Thường ta đã vì tên nhãi con này lòng sục khó nhọc khắp thành nội, ngoại của Hà Ham phủ. Ban ngày không dám lộ diện tìm kiếm nơi quan đạo vì hình dung gây khiếp đảm cho những kẻ phàm phu tục tử có thể làm lộ tông tích của ta, chỉ thừa lúc đêm xuống mới lộ mặt tìm kiếm. Đêm nay các người lại bảo ta chờ đợi nữa à! Hừ! Mặc kệ các người có chuyện gì cần thanh toán với hấn, có đại sự gì cần phải giải quyết với hấn. Vô Thường quý ta đã quyết định rồi.

Huyền Âm Tẩu đẩy người Ngọc Kỳ cho Tiêu Dao đạo nhân, đoạn cười như cuồng dại, nạt lớn vào mặt Độc Vô Thường.

- Người ăn nói với ai vậy?

- Hừ! Là với người đó.

- Hừ! Người quá coi thường Huyền Âm Tẩu rồi.

- Lão già thất phu người đáng gì. Đừng nói là người, ngay cả tổng bang chủ của người cũng không dám cãi lời ta.

- Ha! Ha! Ha!

Lão Huyền Âm Tẩu bỗng phá ra cười.

Độc Vô Thường gần giọng hỏi:

- Người cười gì vậy?

- Ta cười người ngu ngốc như một kẻ điên cuồng, không biết tự lượng sức mình lại đi khoa môi múa mép.

- Đúng đó! Là Vô Thường quỷ ta không biết tự lượng sức mình.

Nói đoạn y vung tay tung ra một chuồng cực mạnh, tay kia rút nhanh dải băng buộc nãy giờ trên thắt lưng rồi phát mạnh nhắm vào lão Huyền Âm Tẩu đánh tới!

Dải băng uốn lượn hình thế có vẻ nhu hòa song lực phát rồi dừng mãnh vô cùng, giống như con giao long quần lấy đối phương.

Lão Huyền Âm Tẩu không chậm trễ cũng vung kiếm tức thì ra chiêu lao tới.

Lúc ấy Tiêu Dao đạo nhân vội la lên:

- Có gì xin từ từ thương lượng, hà tất phải động thủ làm mất hòa khí như vậy. Xin hãy nghe bản đạo nói.

Độc Vô Thường cười khanh khách nói:

- Đừng nhiều lời, trừ phi các người giao ngay tên tiểu tử kia cho ta, bằng không thì đừng thương lượng gì cả.

- Hừ! Trước mặt Huyền Âm Tẩu ta đây mà người chẳng nể nang gì cả, dám lên giọng láo xược như vậy à?

Độc Vô Thường nói:

- Trước mặt ta, gỗ đá còn phải cúi đầu tuân lệnh, huống chi là một tên thất phu súc sinh như người.

Tức thì hai tên thi triển chiêu thức, kiếm ảnh loang loáng phát rồi muôn đạo hào quang, thế kiếm biến ảo, dũng mãnh vô cùng, kiếm khi rợn người phát ra những tiếng rít như tiếng xé vải.

Thế côn của Độc Vô Thường cũng biến chiêu kỳ dị, sức côn đánh tới như bài sơn hải đảo. Tưởng như trúng phải một côn thôi, đá tảng có lẽ cũng nát vụn. Lại thêm dải lụa trong tay y xảo diệu biến ảo vô lường.

Bỗng Độc Vô Thường nghiêng người lên nội lực xuống hai chân vung trường côn đập ra. Nếu như trúng phải chiêu ấy đến người sắt có lẽ cũng bị đánh tan thành cháo loãng.

Lúc ấy lão Huyền Âm Tẩu không dám vận công đỡ đòn, bởi vì so công lực sự thật lão ta thua sút hơn nửa bậc.

Cho nên Huyền Âm Tẩu không dám giơ kiếm gạt sức côn như đá tảng ngàn cân của Độc Vô Thường đánh tới. Lão ta vừa thối lui thì ngay sau lưng lại nghe tiếng rít của binh khí đối phương.

Huyền Âm Tẩu đành phải tiến tới trước, lợi dụng lúc ấy lão ta phản công liền nhắm ngay đầu của Độc Vô Thường múa kiếm xoay tít đâm tới.

Lúc bấy giờ trời tuyết rơi dày đặc. Hoa tuyết bị áp lực của kiếm phong trở nên lợi hại vô cùng. Những hoa tuyết bé nhỏ bay vun vút tứ tán.

Độc Vô Thường bị trúng hai mảnh hoa tuyết vào đầu lại bị thế kiếm của đối phương dồn ép. Y chỉ thấy mắt hoa lên trời đất ngả nghiêng, đứng cơ hồ không vững, mất đà lao tới trước mấy bộ.

- Á! Á!

Huyền Âm Tẩu cũng thất thanh hét lên một tiếng thất kinh, xẹt ngay qua phải tránh đi.

Thì ra nguyên là lão Huyền Âm có ý chờ đối phương ra chiêu Trầm Hương Phách Sơn rồi sẽ biến chiêu quay rồi sau tấn công đối phương. Song không ngờ cả người và côn của Độc Vô Thường đều hợp nhất vun vút lao tới, sức như phá thạch, lợi hại vô cùng.

Chiêu thức của Độc Vô Thường cực kỳ xung mãnh, lại công tới rất bất ngờ. Huyền Âm Tẩu nghe tiếng côn rít bên tai, vội lách mình tránh đi, chỉ trong gang tấc thôi thì có lẽ lão đã mất mạng rồi.

Lão bất giác thất kinh nếu bị côn của Độc Vô Thường đánh trúng vành tai, nếu không muốn táng mạng chỉ còn có cách cắt bỏ lỗ tai đi, bằng không sẽ bị trúng độc mà chết. Độc Vô Thường tuy cũng bị kinh lực của thế kiếm đối phương phản lại dồn ép, và trúng hai chỉ vào đầu, nội khí nổi lên phát mạnh dải băng xanh nhắm Huyền Âm Tẩu lao tới.

Độc Vô Thường lúc này mắt hoa người đảo, thần trí lơ mờ, lại ra tay trong khi tức giận, nên chiêu thức tung ra không trúng chính xác vào đối phương.

Dải băng xanh bắn tới đánh trúng phải thân cây cao lớn bên cạnh Huyền Âm Tẩu.

Ầm phát ra một tiếng khô khốc rợn người.

Cả thân cây đại thụ to lớn gãy ngang, tuyết phủ trên các cành cây đổ ập xuống, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu nhanh người nhảy ra xa tránh đi nên không bị thương tổn gì cả.

Độc Vô Thường trước cảnh sụp đổ của cây đại thụ, cho rằng có kẻ muốn ám toán mình, y hét lên một tiếng vang dội, nghe như tiếng quỷ khóc ma tru, phóng mình bay lên, biến đi trong làn gió tuyết, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Từ xa vọng lại âm thanh ghê rợn của y:

- Các người cứ đợi đấy, chúng ta sau này ắt có dịp gặp lại.

Sự việc xảy ra với Độc Vô Thường quá nhanh khiến cho bọn ba người Huyền Âm Tẩu vừa ngỡ ngàng vừa kinh ngạc không hiểu nguyên cớ gì Độc Vô Thường lại phát cuồng tự bỏ đi.

Tên ma đầu đi rồi, bọn ba người chúng đều thở phào nhẹ người.

Nếu xét về công lực của Độc Vô Thường cũng không có gì đáng sợ lắm. Ba người chúng có thể thí mạng với y.

Song đáng sợ nhất là thân pháp kỳ dị, biến ảo của y, ra tay hạ độc vô cùng tàn nhẫn. Trong giới giang hồ và trên võ lâm bất kể ai cũng đều nể sợ Tà Độc Bách Độc Long và Độc Vô Thường vì hai tên này đều nổi tiếng là hai kẻ danh độc trứ danh, bất kể cao thủ nào đều phải kinh sợ nể mặt, đến quỷ thần cũng phải tránh xa.

Bọn ba người Huyền Âm Tẩu quí đi một lúc thì dừng lại, chọn một cây đại thụ to lớn thân cây ba người ôm không hết, tàn cây rậm rạp ngồi xuống, đoạn đặt Ngọc Kỳ xuống bên cạnh.

Huyền Âm Tẩu một tay giải huyệt của Ngọc Kỳ, song đồng thời lại dùng tay trái điểm vào huyệt Khí Môn của chàng.

Ngọc Kỳ dần dần hồi tỉnh, ngồi dậy, chàng mở mắt nhìn quanh, trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm: “Ta đã lọt vào tay bọn súc sinh rồi”

Chàng định đứng dậy, bỗng thấy trong người nội lực dường như tiêu tán, chân khí trong người cơ hồ biến mất, giống như một kẻ không biết võ công, không cách nào có thể ngưng tụ chân khí được song Ngọc Kỳ không nản lòng, chàng thu hết mấy thành công lực yếu ớt vùng dậy búng mình lên.

Ngày thường nếu búng mình lên như vậy chàng đã có thể nhảy xa hơn mấy trượng; chân lực phát ra hơn ngàn cân, bây giờ chỉ hơn mấy trăm cân mà thôi.

Huyền Âm Tẩu này giờ vẫn để mắt trông chừng Ngọc Kỳ, thấy chàng cử động như vậy, tức thì tung ra một chưởng nhắm Ngọc Kỳ đánh tới, khiến chàng trúng chưởng té lăn mấy vòng trên tuyết lạnh.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bị trúng chưởng lạnh buốt, cộng với cái tê cóng của tuyết lạnh, song giọng nói rờn rợn của Huyền Âm Tẩu còn ghê rợn lạnh lùng hơn:

- Tên tiểu tử súc sinh, nằm im chờ có cử động. Nếu còn động đậy thì cho dù người có là Kim cương thiết đá cũng tan thân hoặc cháy thành tro trước lực Ma Hỏa của ta đó. Tin hay không tùy người còn nếu muốn thì ta sẽ cho người nếm thử mùi vị của nó!

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, thì ra huyết khí môn đã bị bế kín, một số kinh mạch ngưng trệ, chỉ còn một mạch khí huyết lưu thông trong huyết quản, hèn gì chàng cảm thấy hoa mắt, đất trời đảo lộn, tâm thần bất định, cảm giác khó chịu vô cùng. Song tính mạng là quan yếu nhất. Phải cố gắng cắn răng chịu đựng đau đớn.

Ngọc Kỳ thầm nghĩ nếu lỡ có mất mạng chàng không sợ, song phải vì nhà họ Dương gia long môn mà chết cũng phải chết một cách oanh liệt, không hổ là hậu nhân của tổ phụ anh hùng.

Giờ đây phải giáp mặt trước kẻ thù, vì đau đớn thể xác mà há chàng hèn nhát run sợ, đầu hàng sao?

Nghĩ đoạn Ngọc Kỳ cắn răng cố gượng dậy lao mình tới Tiêu Dao đạo nhân.

Lão Tiêu Dao đạo nhân vẫn ngồi tọa điều khí, bỗng nghe tiếng gió khê rít, lập tức lão phát tay tung ra một chưởng nhắm vào bả vai của Ngọc Kỳ đánh tới.

Bùng! Bùng!

Chưởng lực của lão Tiêu Dao đạo nhân phát ra như loạt đạn phích lịch hỏa cực kỳ xung mãnh, lại hại thập phần.

Lúc ấy Ngọc Kỳ không thể vận công hộ thân được.

Lão Tiêu Dao tung chưởng đánh xong, nắm lấy vai của Ngọc Kỳ đẩy mạnh ngã nhào xuống đất, nạt lớn:

- Lao phu chỉ đùa giỡn với người một chút thôi để cho người có thêm kiến thức đó.

Ngọc Kỳ bị trúng chưởng, mắt hoa tối sầm, chàng lại bị đẩy ngã nhào xuống đất, máu tươi bùng ra loang đầy mặt đất. Chàng co người giãy giụa thẳm rửa:

- Lão già cấu trệ, rồi sẽ có một ngày...

Nhưng chàng chưa nói hết câu, thì lão mù Thiên Mãng Tẩu đã lách mình phóng đến bên cạnh, lão ta giơ trảo nắm lấy Ngọc Kỳ giơ cao lên đoạn ném mạnh xuống đất.

Bình một tiếng Ngọc Kỳ bị quăng rơi xuống mặt đất, chàng cảm thấy xương cốt như mềm ra, ngũ tạng lục phủ như cuộn trào cảm giác khó chịu vô cùng bên tai lại nghe Huyền Âm Tẩu cười khanh khách nói:

- Súc sinh, người muốn trốn thoát mấy lần rồi à, song ta tin lần này người trốn không thoát đâu. Hào khí anh hùng của người hôm nay coi như đã được định đoạt rồi đó.

Ngọc Kỳ cố vùng vẫy giữa chàng nắm lấy hai vóc tuyết lớn cố sức ném mạnh về phía lão mù.

Lão mù phát tay một cái, tức thì tuyết bay tứ phía. Tiếp theo đó là những cú đấm đá, tới tấp từ tay chân lão mù xuống toàn thân Ngọc Kỳ.

Tiêu Dao đạo nhân ngồi bên cạnh nói:

- Làm như vậy phí sức làm, chi bằng dùng Nghịch kinh đoạn mạch mà trị cho nó.

Lão mù cười lớn nói:

- Như vậy thì sướng tay, đã nghiền lắm, song chúng ta không thể để hắn chết được. Quách lão ca có điều muốn hỏi hắn.

Huyền Âm Tẩu lúc này lôi Ngọc Kỳ đến gần bên trước đầu gối của y đoạn nói:

- Bây giờ đến lượt ta trị liệu cho người.

Đoạn lão dùng hai gối đè lên người của Ngọc Kỳ.

Nhọc Kỳ dần dần tỉnh lại, chàng cắn chặt răng chịu đựng đau đớn toàn thân, cố sức vùng dậy.

Huyền Âm Tẩu cười khanh khách nói:

- Sức sinh, người chịu đựng dày vò giỏi lắm, đáng khâm phục lắm. Tiếc rằng, trước mặt ta, người có dẻo dai chịu đựng cũng vô ích thôi.

Ngọc Kỳ cũng cắn răng hét lớn:

- Bốn thái gia đang đợi đây, lão cẩu trệ như người làm sao khiến cho bốn thái gia run sợ được chứ?

- Cứng rắn không có lợi cho người đâu, lão phu không tin người có thể là Thiết đà nhân (người sắt) đâu.

- Tuy không phải là Thiết đà, nhưng cũng gần như vậy đó.

- Ta cũng muốn xem thử vậy, xem có đúng là Thiết đà không?

Ngọc Kỳ linh cảm tai họa khủng khiếp sắp đến, bỗng chàng sức nhớ đến những lời của Bích Ngọc Bà đã nói.

Huyền Thông Tâm pháp có thể giải trừ tai họa từ ngoại cảnh, nó có thể hộ thân trong bất kỳ hoàn cảnh khốc hàn liệt hỏa nào. Hơn nữa vận hành Huyền Thông tâm pháp có thể chịu đựng được các ngoại lực tác động từ ngoài vào cơ thể.

Ngọc Kỳ thâm hy vọng. Chàng nhắm mắt định thần tập trung vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Tức thì toàn thân chàng nhẹ bổng, thanh thoát như một vị cao tăng khí bốc lên từ đỉnh đầu chàng nghi ngút. Đồng thời khí tức trong người lại trở nên yếu đi. Ngọc Kỳ phần nào kinh ngạc song chàng vẫn nhắm mắt âm thầm vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu quát lớn:

- Súc sinh, lão phu có ba chuyện muốn hỏi ngươi, khôn hồn thì ngoan ngoãn cung khai cho minh bạch, bằng không lão phu sẽ cho ngươi nếm thử các hình phạt thảm khốc nhất trên thế gian này.

Ngọc Kỳ nội thân lúc này đã đạt đến độ phiêu diêu như trong hư cảnh, tri giác tiêu tán, không còn cảm giác gì đến ngoại cảnh huống chi là lời cảnh cáo của lão Huyền Âm Tẩu.

Lão mù cũng xen vào:

- Người tốt nhất nên ngoan ngoãn mà trả lời, cung khai mọi chuyện, bằng không sau khi chịu khổ hình, lão phu sẽ dùng Cửu Âm mê hồn để trị ngươi đó, lúc ấy ngươi cũng sẽ mất tri giác kể ra tường tận mọi chuyện mà lại phải chịu khổ hình đau đớn một cách oan uổng.

Lão mù phát giác Ngọc Kỳ mắt vẫn nhắm nghiền, vẻ mặt chẳng để ý gì đến lời nói của lão, nộ khí bùng bùng, vận lực tung ra một chưởng Cửu âm mê hồn tát mạnh vào mặt chàng.

Bách một tiếng.

Ngọc Kỳ trúng một chưởng vào mặt, thân người chàng khẽ dao động song vẫn ngủ yên trong tư thế ngồi tọa.

Huyền Âm Tẩu bỗng gần giọng quát:

- Chuyện thứ nhất, ngươi với Long Môn Dương gia có quan hệ sâu xa gì?

Ngọc Kỳ vẫn không lên tiếng.

- Người với Long môn dương gia có quan hệ gì?

Không có tiếng trả lời. Huyền Âm Tẩu nắm lấy phần tóc dài của Ngọc Kỳ quát:

- Người chịu nói hay không? Đồ súc sinh?

Ngọc Kỳ vẫn ngồi im.

Lão quái tức giận vận lực vào tay trái đẩy mạnh Ngọc Kỳ té xuống, đoạn dùng bàn tay khổng chế các yếu huyết trên ngực chàng. Năm ngón tay lão quái cứng như sắt tạo ra một luồng chưởng cực mạnh quét dài từ ngực đến vai chàng, đoạn gần giọng, nạt lớn:

- Người quả thật là người sắt thì hôm nay lão phu cũng sẽ hóa kiếp cho người. Lão phu đếm đến ba nếu người còn ngoan cố không chịu nói thì người phát ân hận suốt đời đó.

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận hành tâm pháp, không mảy may để ý gì đến lời dọa nạt của lão quái.

- Một.

Trong lòng chàng có một chút rung động song chỉ thoáng qua như chớp.

Bốn bề im lặng.

- Hai!

Ngọc Kỳ bỗng nghĩ thâm trong lòng không tự tin lắm, toàn thân họ rung động.

- Ba!

Ngọc Kỳ cắn răng, chàng nghĩ: “Đại trượng phu xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Chết có gì đáng sợ chứ.”

Huyền Âm Tẩu nộ khí bùng bùng, lão quái dùng chân khí vận hành Hàn Băng công nhắm Ngọc Kỳ đánh tới. Trước là bế các kinh mạch của chàng sau đó Hàn băng công sẽ xâm nhập vào xương tủy của chàng.

Hàn băng công là một môn khi công cực kỳ lợi hại. Nó xâm nhập vào cơ thể của đối phương có thể khiến từng tế bào trong người tê cóng ngưng hoạt động đông lại mà chết. Khí lạnh của Hàn băng công lan tỏa rất nhanh chóng khiến cho nạn nhân cảm thấy đau đớn thập phần.

Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ lúc bây giờ gặp phải Hàn băng công lợi hại vô lường này, nếu nói là chàng không cảm thấy đau đớn? Thì quả là không đúng.

Toàn thân Ngọc Kỳ run lên, nhưng với ý chí sắt đá kiên cường và sự chịu đựng siêu phàm xuất chúng. Chàng cắn răng chịu đựng sự đau đớn, máu vẫn rỉ ra nơi các vết thương không ngừng. Ngọc Kỳ đã kiên cường một mặt vận công một mặt chịu đựng, không hề thốt ra lời nào.

Sau một hồi lâu Huyền Thông tâm pháp kỳ diệu đã bắt đầu có hiệu lực. Có thể nói đã giúp chàng giảm được một phần đau đớn, kinh mạch phần nào được bảo toàn.

Có thể nói đây là một thử thách gian khổ vô cùng mà chàng phải vượt qua và cuối cùng chàng đã vượt qua, chàng đã thắng.

Huyền Âm Tẩu thấy Ngọc Kỳ chịu đựng Hàn băng công lợi hại của hấn, toàn thân chàng bất động, cho rằng chàng đang đau đớn vô cùng, sẽ chịu đựng không nổi. Lão quái bèn vận lực vươn tay ấn mạnh vào người chàng.

Quái! Quả thật khí tức trong kinh mạch của chàng rất yếu, nhưng rất điều hòa, người vẫn không bất tỉnh.

Lão quái thất kinh, cất giọng khàn khàn ghê rợn quát:

- Tiểu tử, người giỏi lắm. Người quả thật xứng đáng là anh hùng cái thế, có thể chịu đựng được Hàn băng công của lão phu quả là đệ nhất thiên hạ. Hừ! Nhưng người đừng nằm mơ, lão phu sẽ từ từ cho người nếm mùi lợi hại, ta thật không tin người là kẻ mình đồng gân sắt.

Lão quái cố sức gỡ tứ chi của Ngọc Kỳ ra, đoạn lôi chàng đến một gốc đại thụ to lớn, vươn tay bẻ mấy cành cây, dựng Ngọc Kỳ đứng áp sát vào thân cây, đoạn dùng các cành ấy cắm vào dưới hai bên lưng và hai đùi, hai chân. Có thể nói là Ngọc Kỳ đã bị dán vào thân cây.

Huyền Âm Tẩu bẻ một cành cây nhỏ, cười ghê rợn như điên cuồng nói:

- Nếu như người muốn làm anh hùng, để lão phu toại nguyện cho người.

Tiêu Dao đạo nhân nghe vậy, vội vã nói:

- Quách huynh xin bớt giận, hấn trên người còn mang bí mật, tuyệt không thể giết hấn được.

Huyền Âm Tẩu rút lên:

- Lão phu hôm nay nếu không xé xác người sẽ không còn mặt mũi nào đứng trên võ lâm được. Để xem người cứng rắn đến độ nào.

Lão mù lúc này có vẻ khâm phục ý chí bất khuất, sức chịu đựng hơn người của Ngọc Kỳ, nên cũng lên tiếng:

- Quách huynh, theo ngu ý của tại hạ, chỉ nên điểm vào tử huyệt của hấn thôi!

Huyền Âm Tẩu nói:

- Người động lòng anh hùng tiếc anh hùng hử?

Lão mù nói:

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng khâm phục một ai. Đây là lần đầu tiên tận mắt thấy tên tiểu tử này chịu đựng ghê gớm đến như vậy. Hèn gì, ngay đến tên đại ma đầu Độc Vô Thường ra tay tàn độc cũng phải khâm phục nội lực lợi hại của tên tiểu tử này. Xem ra sự khâm phục của y không phải là ngẫu nhiên đâu.

Huyền Âm Tẩu gằn giọng:

- Người cũng động lòng kính nể hấn như tên Độc Vô Thường phải không?
- Có thể lắm.
- Người quên thân phận của người rồi à?
- Tại hạ vẫn nhớ chứ.
- Vậy thì tốt.

Lão mù vẫn không nói, lão cất bước đi về hướng Ngọc Kỳ.

Huyền Âm Tẩu thấy vậy quát lớn:

- Đứng lại, người định làm gì?

Lão mù từ từ quay lại nói:

- Lão phu hai mắt vẫn còn sáng, tại hạ muốn xem thần sắc của tên tiểu tử trước khi chết.

Nói đoạn lão mù tiến đến gần trước mặt Ngọc Kỳ đảo mắt một cái, tức thì hai con ngươi lộ ra, lão trợn lên đôi mắt xẹt ra hai luồng nhãn quang như điện quang chiếu

thẳng vào Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ biết cái chết đang rình rập, tiến đến gần, tứ chi của chàng không thể cử động được, vì các huyết trên tứ chi đều đã bị bế kín. Song với ý chí sắt thép chàng cũng quắc mắt chiếu nhãn quang sáng rực nhìn thẳng vào lão mù không chút nao núng.

Lão mù đặt tay lên vai chàng, cất giọng:

- Tiểu tử, người rất anh hùng, tiếc rằng người đã sinh trễ năm mươi năm. Chúng ta quả là không có duyên. Người còn tâm nguyện gì cứ nói đi, lão phu hứa sẽ thay người làm đến nơi đến chốn.

Ngọc Kỳ cười khẽ, nói:

- Đa tạ các hạ. người chết cũng như đèn tắt. sinh tử nhẹ như lông hồng. Tại hạ chẳng có tâm nguyện gì hết. Song thâm tình của các hạ Ngọc Kỳ này sẽ ghi tạc trong lòng.

Lão mù có vẻ buồn bã nói:

- Tiểu tử, người rất đáng tự hào. Thôi vĩnh biệt. Ta cầu chúc cho người sẽ được bình yên dưới cửu tuyền. Ta... Ta... thật lòng chúc phúc cho người. Ta với người đã nhiều lần giao đấu cũng đã từng thí mạng với nhau. Hào khí anh hùng và khí khái xem cái chết nhẹ như lông hồng của người quả khiến cho lão phu khâm phục vô cùng, lão phu sẽ vĩnh viễn nhớ...

Ngọc Kỳ bỗng rú lên một tiếng thất thanh.

- Á! Á! Á!...

Thì rồi một cành cây dài khoảng ba tấc từ phía sau lưng lão mù do Huyền Âm Tẩu phóng tới đã cắm vào đốt xương cột sống bên phía sau lưng của chàng.

Phập lại một cành cây nữa lại bay tới cắm phập vào bên trái sống lưng của chàng.

Ngọc Kỳ cắn răng, nhắm mắt lại chịu đựng đau đớn.

Lão mù lúc ấy buông tay xuống vẻ bất lực, thở dài đoạn lão lắc mình một cái thân hình bỗng bay lên như một làn khói nhẹ biến mất hút vào trong làn gió tuyết mênh mông.

Tiêu Dao đạo nhân vốn là đàn chủ, còn Huyền Âm Tẩu lại là Tông bang hộ pháp, quyền lực của đàn chủ tuy cao song không thể can dự vào việc của hộ pháp.

Vả lại thân phận của Ngọc Kỳ chưa minh bạch. Thấy Huyền Âm Tẩu lộ hành ra tay xử trí Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân trong lòng không bằng lòng nhưng lão không dám lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại mặc cho Huyền Âm Tẩu xử trí. Hơn nữa, Ngọc Kỳ chính là do Huyền Âm Tẩu bắt được, y có quyền xử trí, đàn chủ làm sao nhúng tay vào được.

Huyền Âm Tẩu lại phóng ra cành cây thứ ba cắm vào vai trái của Ngọc Kỳ. Đoạn lão quái xè bàn tay ra trong đó có hơn mười cành cây nhỏ lão ghé sát vào tai Ngọc Kỳ nói:

- Súc sanh. Nhìn đây, bắt đầu từ cành cây thứ mười, ta sẽ dùng một trăm cành cây nhỏ cắm vào một trăm đại huyệt trên người của người để cho người từ từ mà chết, xem người coi cái chết có nhẹ tựa lông hồng không?

Phập! Đoạn cây thứ tư cắm vào vai phải của chàng.

Huyền Âm Tẩu lại nói:

- Người nếu mở miệng xin tha, thì lão phu sẽ thả người ra ngay. Còn nếu không, cành cây này sẽ cắm vào đỉnh đầu người đó.

Phập! Quả nhiên cành cây đó đã cắm vào da đầu của Ngọc Kỳ.

Cảnh tượng thật khủng khiếp khiến ai cũng rợn tóc.

Máu tươi từ trên đầu chàng tuôn ra xối xả gặp trời lạnh chẳng mấy chốc lại ngưng kết đọng lại. Lúc ấy có thể nói Ngọc Kỳ như đang đội một cái mặt nạ bằng máu đỏ tươi. Ngọc Kỳ vẫn không nao núng chàng âm thầm vận công.

Huyền Âm Tẩu lại gần giọng gác vào lỗ tai chàng hỏi:

- Cành cây nhỏ này sẽ cắm vào lỗ tai phải của ngươi, lão phu muốn mượn lỗ tai của ngươi đi, vĩnh viễn ngươi sẽ không bao giờ mọc ra một lỗ tai mới được đâu! Ha! Ha!

Nói đoạn lão Huyền Âm Tẩu vung tay phóng cành cây nhỏ nhắm ngay vào lỗ tai phải của Ngọc Kỳ bay tới.

Bất thành linh, một bóng áo xám xẹt đến, cùng lúc ấy là một luồng chưởng lực mạnh mẽ vô cùng đẩy tới cản lại luồng kinh lực của Huyền Âm Tẩu đang mang theo cành cây nhỏ bay tới.

Kỳ lạ thay, cành cây đang bay tới cực kỳ lợi hại bỗng nhiên trở nên yếu ớt, nhẹ nhàng bay dập dềnh đoạn rơi nhẹ xuống đất.

Huyền Âm Tẩu chưa kịp định thần, thì bóng áo xám kia bỗng cất tiếng nói:

- Đủ rồi, thí chủ xin thả y ra đi, thí chủ chưa hả giận sao? Ra tay như vậy là quá tàn nhẫn đó.

Huyền Âm Tẩu tiến đến gần quan sát gương mặt của người áo xám là ai. Gương mặt của lão nhân áo xám vuông vắn, đầy râu sọc, mũi thẳng miệng rộng, nhãn quang như hai tia điện, gương mặt trông rất kỳ dị.

Thoạt nhìn có thể đoán ngay niên tuế của lão nhân ngoài bách niên mặt trông rất ghê rợn. Khiến bất cứ ai nhìn vào gương mặt ấy đều khiếp hãi.

Cái đầu trọc của lão nhân đã chỉ rõ lão là vị hòa thượng.

Lão hòa thượng đứng sau lưng Ngọc Kỳ khẽ đỡ lấy chàng quắc mắt nhìn Huyền Âm lão.

Tiêu Dao đạo nhân thất kinh, trong lòng run sợ.

Huyền Âm Tẩu tự tin vào võ công của mình, lão quái bước đến nạt lớn:

- Ngươi là ai, hà cớ gì lại nhúng tay vào việc của ta. Có phải ngươi là đồng đảng của tên súc sinh đó không?

- A di đà Phật! Thí chủ hỏi ta là ai à? Lão nạp ta chỉ cảm thấy áy náy khi thấy cảnh tượng này, tuyệt không có ý quấy rầy thí chủ đâu.

- Hứ! Người nhúng tay can dự vào việc riêng của người khác, thậm chí can dự vào việc của Huyền Âm Tẩu ta quả thật người lớn mặt lấm. Mau xưng tên đi, để lão phu không phải ra tay giết một tên vô danh.

- Thí chủ bất tất phải hỏi, lão nạp chu du tứ hải, danh bất truyền tri, cho dù có tên, có lẽ thí chủ cũng chưa nghe qua bao giờ đâu.

- Lão thất phu người thật sự muốn tìm cái chết.

Hòa thượng vẫn thản nhiên nói:

- Thí chủ đừng quá hung hãn.

Bách một tiếng vang lên.

Lão hòa thượng đã bị Huyền Âm Tẩu tát một cái mạnh vào mặt.

Huyền Âm Tẩu vừa tát vừa hét:

- Lão hòa thượng thúì, người giáo huấn nổi lão phu không?

Lão hòa thượng sắc diện vẫn trầm tĩnh như thường nói:

- Thí chủ đã hết giận chưa, biến khổ mệnh mộng, quay đầu lại là bờ...

Huyền Âm Tẩu không đợi hòa thượng nói hết, lão vận hết sức bình sinh tung ra một chưởng nhằm vào đại huyệt dưới ngực phải của lão hòa thượng đánh tới.

Chưởng lực đánh ra mạnh mẽ như cuồng phong cuộn tới. Nhưng chưởng lực mạnh như cuồng phong đó đánh trúng tới lão hòa thượng dường như đánh phải một cái tấm lưới dày, xung lực phản lại cực mạnh khiến lão quái có cảm tưởng các ngón tay mình sắp bị đứt cụt.

Lão quái chưa kịp có phản ứng gì chống đỡ, tức thì tấm lưới vô hình ấy đã quấn lấy châu thân của lão xoáy mạnh hất văng lão quái rơi xuống đất. Bàn tay của lão hòa thượng nắm chặt vai của lão quái.

Tiêu Dao đạo nhân nhìn thấy cảnh ấy, muôn phần kinh hãi, thối lui ra sau mấy bước.

Lão hòa thượng trầm giọng nói:

- Thí chủ, người thật quá đáng, nếu như là ba mươi năm trước thì chủ đã mất mạng dưới tay lão nạp rồi. Lão nạp nay vốn là người xuất gia không vướng vào chuyện của thế gian nhưng không thể thấy chết mà không cứu, như vậy e sẽ làm mất tôn chỉ từ bi của nhà Phật.

Bồng nhiên Ngọc Kỳ yếu ớt gượng gạo cất giọng nói:

- Đại sư, lời của đại sư vừa nói không đúng rồi.

Lão hòa thượng kinh ngạc quay đầu lại nói:

- Tiểu thí chủ, thí chủ nói ta đã nói sai rồi à?

Ngọc Kỳ mở mắt rồi, cố sức thều thào nói:

- Phật đã từng dạy: “Ta không xuống địa ngục, vậy ai sẽ xuống địa ngục nếu chúng sinh còn có một người chưa thành Phật thì ta sẽ quyết không thành Phật”. Nay đại sư tự nhún mình là kẻ tu hành xuất gia đầu Phật, xa lánh đời nhiều nường, sao lại nhúng tay vào những chuyện thế tục nhiều nường?

- Tiểu thí chủ, lão nạp làm việc cứu người mà thí chủ lại nói ta đã nhúng tay vào việc trần tục ư?

- Quả thật đại sư đã can dự vào việc trần tục rồi.

Lão hòa thượng nghe xong, vội buông tay đang nắm chặt vai của lão quái Huyền Âm Tẩu nói:

- Đi đi, hãy nhớ lời của lão nạp, “Buông kiếm lập địa thành Phật.”

Huyền Âm Tẩu vội lùi lại năm bước, rít:

- Hòa thượng, Quách mỗ này hôm nay thua dưới tay người, nhưng rồi cũng có một ngày, người sẽ hối hận về chuyện đêm nay.

- Thí chủ nói ngày sau sẽ tìm lão nạp, có lẽ cơ hội không nhiều đâu, cho dù tìm được, thí chủ sẽ xử sự rồi sao?

- Hòa thượng thúi, ta sẽ hóa cho người, cho người tan xương thịt nát.

Hóa thượng cười lạnh nói:

- Thí chủ, người nói sai rồi, lão nạp nghĩ thí chủ nói nghĩ vậy quá ư vô lễ đó.

- Chúng ta đợi xem thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng xem hòa thượng thúi người...

Lão hòa thượng quắc mắt nổi giận nói:

- Thí chủ, lão nạp vẫn chưa thành đạo, chưa diệt được lục căn nộ hỏa, nếu thí chủ còn mở miệng vô lễ tức thì lão nạp sẽ phá hết huyết Nhị Môn của thí chủ đó.

Lão quái lúc ấy kinh hãi vô cùng. Song vẫn chưa buông tha, lão quái xoay người tung ra ba chưởng nhắm vào lão hòa thượng đánh tới.

Ba chưởng này vốn là tuyệt kỹ của Âm Hàn Tà Độc, chưởng lực đánh ra chứng tỏ người tung chưởng võ công đã đạt vào bậc thượng thừa.

Ba chưởng nhằm ngay đầu của hòa thượng đánh tới, chưởng lực như bài sơn hải đảo, dũng mãnh vô cùng.

Lúc ấy lão hòa thượng vẫn không có phản ứng chống trả gì cả. Song chưởng lực kia vừa đánh sắp đến, bỗng hòa thượng lách mình nhanh như điện quang xẹt qua.

Bóng dáng của lão hòa thượng vừa nhanh vừa nhẹ kỳ ảo vô cùng có thể nói chéo áo còn chưa kịp lay động thì toàn thân của hòa thượng đã di chuyển chéo về phía trái sau lưng của Huyền Âm Tẩu.

Thân mình vừa điểm nhẹ xuống mặt đất. Tức thì lão hòa thượng bèn phát mạnh tay áo rộng. Từ tay áo đạo tâm thường phát ra một luồng kinh lực thật sự ghê gớm vô cùng.

Luồng chưởng lực phát ra cuộn cuộn như vũ bão, cuốn Huyền Âm Tẩu té văng ra ngoài. Lão quái té xuống không nặng lắm, nên vội vàng bò dậy.

Lúc đó lão quái mới chịu phục, trong lòng khiếp hãi vô cùng run rẩy lên tiếng:

- Vô Vi Bang cung nghinh các hạ, sau này ắt có dịp gặp lại nhau.

Nói dứt lão quái phi thân biến mất.

Tiêu Dao đạo nhân cũng đã phi thân bỏ chạy từ khi Huyền Âm Tẩu bị trúng chưởng té lồm cồm trên mặt đất.

- “Gieo gió gặt bão, thiện ác báo đầu, thiên lý tuần hoàn”. - Lão hòa thượng vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Đoạn rút trong mình ra hai viên hườn đơn đỏ bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, đồng thời vươn tay hất văng các cành cây cắm trên thân thể của chàng lúc này.

Sau đó lão hòa thượng lại dùng loại dược liệu khác xúc lên các vết thương của chàng.

Ngọc Kỳ đã vận hành Huyền Thông tâm pháp hộ thân, song máu nơi các vết thương vẫn rỉ ra không dứt.

Lão hòa thượng ngã xuống bên cạnh chàng nói:

- Cứ tiếp tục sử dụng tâm pháp kỳ dị của thí chủ, các vết thương kia sẽ nhanh chóng bình phục.

Lúc bấy giờ Ngọc Kỳ đã cảm thấy hai viên hườn đơn đã bắt đầu có tác dụng, khí huyết trong người chàng đã lưu thông ổn định, kinh mạch phần nào trong người đã trở lại bình thường.

Lúc này bàn tay lão hòa thượng không ngừng xoa nhẹ trên người chàng, để giải khai các yếu huyết đã bị bộn Huyền Âm Tẩu bế lúc này.

Một lúc lâu sau, Ngọc Kỳ đã cảm thấy trong người bớt đau đớn, song toàn thân vẫn còn yếu ớt, như hư hư ảo ảo, có thể nói là vừa thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Lão hòa thượng bỗng ôn tồn nói:

- Thí chủ phải dưỡng thương trong hai, ba ngày thì mới có thể bình phục được hoàn toàn. Lão nạp này giờ có nghe được đối thoại cũng như những hành động của ba người kia. Theo lão nạp nghĩ thì dường như giữa thí chủ và ba người kia có thâm thù uẩn khúc gì đó khó lòng mà hóa giải được phải chăng? Tại sao họ lại ra tay đối xử quá tàn nhẫn với thí chủ như vậy? Mong thí chủ đừng giấu giếm, nếu có thể xin hãy kể cho lão nạp được rõ.

Ngọc Kỳ cúi đầu bái tạ ơn cứu mạng của lão hòa thượng, cười một cách đau khổ.

- Tiểu diệt quả thật không rõ vì nguyên do gì có lẽ bởi vì tiểu diệt mang họ Dương...

Đoạn chàng đem toàn bộ sự việc từ lúc ra tay cứu tiểu đồng, và bế huyết tên kỵ sĩ ở An Lạc Oa, cho đến khi bị ba người Huyền Âm Tẩu bắt, kể ra tường tận không hề giấu giếm.

Lão hòa thượng nghe xong, bỗng hỏi:

- Thí chủ vừa nói đến Long môn Dương gia, có phải là chỉ Bạch đạo anh hùng Vương Sư Dương Thế Hùng năm xưa không?

- Đúng vậy. Tiểu diệt và Dương gia thật sự có liên hệ sâu xa với nhau. Mong đại sư tha thứ, tiểu diệt không thể nào bẩm cáo được.

Lão hòa thượng khẽ gật đầu nói:

- Lão nạp cũng đã đoán như vậy. Kỳ thực luận về bối phận, cấp bậc Vương Sư nhỏ hơn lão nạp một bối, không cần lão nạp phải hỏi nhiều như vậy.

Ngọc Kỳ kinh ngạc nói:

- Đại sư xin đừng giận, tiểu diệt có nỗi khổ tâm khó nói.

Lão hòa thượng mỉm cười nói:

- Tiểu thí chủ xin đừng ngại, lão nạp không hề trách cứ thí chủ đâu. Lão nạp thấy tai mắt của Vô Vi Bang giăng giăng ở khắp nơi, rất nguy hại cho tính mạng của thí chủ. Xin hỏi, liệu thí chủ ăn có dự tính gì hay chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách khổ não nói:

- Tới đâu hay tới đó, quả thật tiểu diệt không có dự tính gì cả!

Lão hòa thượng bỗng chuyển sang chuyện khác nói:

- Sức chịu đựng hơn người của thí chủ quả khiến cho lão nạp khâm phục bội phần. Nhưng không biết môn tâm pháp mà thí chủ vừa luyện đó là của ai truyền dạy? Xin hỏi lệnh sư là ai?

- Tiểu diệt luyện võ tại gia trang của nghĩa tổ thúc chưa hề báỉ sư ai cả. Tâm pháp là do Tổ bà truyền dạy. Do mới vừa luyện không lâu. nên mới bị một chỉ của lão Huyền Âm Tẩu đánh trọng thương.

- Tâm pháp của thí chủ mặc dù không phải là chính tông võ lâm nhưng cũng rất lợi hại. Tuy nhiên cũng còn một vài yếu điểm. Thí chủ và lão nạp có duyên với nhau, lão nạp không thể bàng quan thấy hại mà không chỉ điểm. Nay lão nạp xin tặng cho thí chủ hai loại võ công tuyệt học của lão nạp.

Bình sinh Ngọc Kỳ đã hơn hai mươi năm khổ luyện võ công, tuy cố gắng rất nhiều nhưng thành tựu không thể kể vào hàng cao thủ võ công thượng thừa được. Dĩ nhiên khi chàng nghe thấy những lời này của lão hòa thượng trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ngọc Kỳ vội bò dậy, cúi người báỉ lạy hòa thượng một cái nói:

- Đại sư xin nhận một lạy của tiểu diệt xin nhận tiểu diệt làm đệ tử.
- Lão nạp chu du tứ hải, giang hồ phiêu bạt, không vướng chuyện hồng trần không chấp nề hình thức hư danh, không cần đâu.
- Có phải đại sư cự tuyệt vẫn bối không?
- Lão nạp không muốn vướng vào thế tục, chỉ là muốn tặng thí chủ hai môn võ công phòng thân mà thôi.

Đoạn lão hòa thượng ngồi xuống, nói chậm rãi:

- Trước tiên lão nạp sẽ truyền dạy cho thí chủ võ công phòng thân. Những môn khí công thông thường khác muốn luyện đến được độ ngoại cảnh bất nhập, phải cần hơn mười hai năm rèn luyện. Nay lão nạp thấy thí chủ có căn bản vững vàng lắm nên xin truyền cho thí chủ một môn tuyệt học gọi là Di Huyết Biến Kinh. Môn khí công tuyệt học này sau khi luyện thành kinh mạch toàn thân biến đổi kỳ ảo, một khi ngoại lực bên ngoài tác động vào, thì tinh mạch trong người của thí chủ sẽ tự động bế kín, bảo vệ được chân khí trong người.

Nói đoạn lão hòa thượng dùng thuật truyền âm nhập mật đọc ba lần khẩu quyết của môn tuyệt học cho Ngọc Kỳ. Đoạn dùng mười ngón tay vừa ấn vừa xoa đều. khắp người chàng hơn nữa khắc giờ.

Sau một lát lão hòa thượng nói:

- Căn bản võ công của thí chủ cao hơn lão nạp tưởng tượng, quả là trời sinh kỳ tài, về sau thí chủ nếu ra sức khổ luyện không bao lâu sẽ đạt được cảnh giới của võ học.

- Đa tạ đại sư đã truyền dạy.

Lão hòa thượng mỉm cười nói tiếp:

- Về sau thí chủ nên cố gắng nhớ lâu các kinh mạch trên mình bằng không vạn nhất khi bị thọ thương, lại tìm không ra kinh mạch muốn tìm thì rất nguy hiểm cho tính mạng.

Lão hòa thượng mỉm cười, vươn tay bẻ lấy hai cành cây đưa cho Ngọc Kỳ đoạn rồi nói:

- Lão nạp giờ sẽ truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm pháp gọi là Đoạn Thiên Tạo Hóa. Nhưng xin nhớ kỹ lời căn dặn của lão nạp, không được lạm dụng giết kẻ vô tội, như vậy mới có thể tránh cho lão nạp thêm có tội, mất đi tôn chỉ từ bi của nhà Phật.

Ngọc Kỳ vội quỳ xuống, giọng vang vang đoạn thệ.

- Văn bối xin ghi tạc lời dạy của đại sư.

Lão hòa thượng đỡ Ngọc Kỳ dậy, nói:

- Ba chiêu kiếm pháp này lão nạp vẫn không rõ tên gọi thực sự là gì. Ba mươi năm trước lão nạp tình cờ đi qua Hàng Châu trong một khe đá trên núi phát hiện có một thạch xá, bên trong có một bản đồ hình họa bằng da dê, bên trên miếng họa đồ có ghi ba môn kỳ học này. Chỗ cuối cùng trên miếng da dê họa đồ đó có đề tên Sư Tử tôn giả.

Ngọc Kỳ vội nói:

- Đó là Thiên môn nhị thập bát tổ.

- Đúng vậy, đó là Nhị thập bát tổ, Bồ Đề Đạt Ma của Cao Sơn Thiếu Lâm.

- Như vậy thạch đá đó theo văn bối đoán có lẽ là của Sư Tử sư tổ...

- Lão nạp cũng nghi ngờ như vậy, các chiêu kiếm có thể nói là thiên hạ vô song. Sau khi lâu nạp lĩnh ngộ được ba chiêu tuyệt học kiếm pháp thì đi lang bạt khắp giang hồ. Hai mươi năm trước có dịp gặp sư tổ phái trường bách là Long Kim Huyền Cán, biết lão nạp đến từ Trung Nguyên nên cứ nằng nặc đòi thí võ công, lão nạp lúc đó bị ép buộc không thể từ chối được chỉ trong hai chiêu y đã thua cuộc, xấu hổ biến thành giận dữ, thề sẽ báo thù. Nhưng không có một ai thắng được lão nạp từ lúc đó. Hôm nay lão nạp xin truyền dạy cho thí chủ. Ngày sau nếu đối phương không phải là hung ma ác đồ, tàn bạo hay những kẻ kiếm thuật thông huyền, xin đừng sử dụng ba chiêu kiếm pháp này. Thí chủ có thể hứa với lão nạp sẽ đáp ứng thực hiện điều đó không?

Ngọc Kỳ nói liền:

- Văn bối tuyệt không dám phụ lòng căn dặn của đại sư.

- Thí chủ được rồi. Xin lưu ý, chiêu kiếm pháp đầy uy lực này vừa dễ dàng song cũng cực kỳ khó khăn, trước xin chú ý tâm pháp tay, mắt của lão nạp.

Nói đoạn lão hòa thượng đưa chân trái lên, nghiêng người phóng lên, cổ tay lắc nhẹ, cành cây trong tay đã rút lên những tiếng vun vút, xoay tít, tạo nên luồng kinh lực mạnh mẽ vô cùng. Cành cây biến chiêu ảo diệu khôn lường, ảnh của cành cây tạo ra một vầng trông giống như một đám mây ngũ sắc bay lượn linh hoạt vô cùng.

Cử động của hòa thượng rất chậm rãi, nhưng cành cây biến ảo không ngừng, chứng tỏ võ công của lão hòa thượng thâm hậu đến bậc nào.

Hòa thượng nói:

- Đây là chiêu thứ nhất, lão nạp cố tình cử động chậm cho thí chủ được thưởng lãm. Nhưng khi đối mặt giao đấu với đối phương cần tức tốc ra chiêu. Đêm nay chỉ xin ghi nhớ khẩu quyết. Thí chủ thương thế còn khá trầm trọng, nên tịnh dưỡng ba ngày. Trong ba ngày dưỡng thương thí chủ có thể lĩnh ngộ được tâm pháp. Canh ba tối mai, lão nạp sẽ ở đây chờ thí chủ.

Đoạn lão hòa thượng lấy ra một hườn thuốc đưa cho Ngọc Kỳ nói:

- Thí chủ nên về đi, lo mà tịnh dưỡng. Nhớ kỹ nên siêng năng khổ luyện. Trên thế gian này không có môn kỳ học tuyệt kỹ võ công nào có thể trong nháy mắt mà thành tựu được cả. Phải nên nhớ kỹ hai chữ bền lòng. Hẹn gặp lại canh ba mai.

- Đại sư có thể xin cho văn bối biết được danh tánh của đại sư? Và có thể cho văn bối được phép dâng hương thờ phụng người.

Lão hòa thượng cười khẽ, nói:

- Từ khi lão nạp qui đầu Phật thì pháp danh cũng mai một, ít ai nghe đến. Nhưng biệt hiệu của lão nạp lúc trước có lẽ thí chủ chưa nghe qua bao giờ đâu. Thôi được, lão nạp mấy mươi năm họ Lạc tên Thiên.

Ngọc Kỳ thất kinh nói ngay:

- Đại sư chính là võ lâm danh chấn giang hồ, một cây ngọc phiến đã từng xưng hùng trong vũ nội, đại danh xưng là Lạc Thiên Cuồng Sinh, Lạc lão tiên bối đúng không?

- Đúng, chính là lão nạp. Nhưng lão nạp đã thể thoát khỏi trần tục không vướng chuyện của trần đời nhiều nhường. Ngọc phiến đã chôn kín từ lâu rồi. Tối nay chỉ có thể truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm. Xin nhớ canh ba mai.

Chữ “mai” vừa thốt ra, chỉ thấy tay áo của lão hòa thượng phát mạnh một cái. Tức thì bóng người áo xám đã vút bay lên biến mất trong đêm như một làn khói nhẹ.

Ngọc Kỳ nuốt tiếc vọng theo bóng người đoạn thầm nói:

“Mấy ngày nay ta may mắn đã kết giao được hai vị cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, võ công của họ quả thật đã luyện đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh”.

Hai người mà Ngọc Kỳ nói đến không ai khác hơn là Đoạt Hồn Cường Sinh Lạc Thiên, và Độc Vô Thường Ban Diễn Hòa.

Ngọc Kỳ lê bước trên đường, toàn thân chàng còn đau đớn. Các vết thương đang rỉ máu. Chàng cố sức hướng về Hà Nam phủ, dần bước mặc cho gió tuyết dữ dội gầm thét quanh mình.

Người của Ngọc Kỳ toàn thân máu loang nhiều nơi đỏ tươi, chàng một mình một bóng cô độc đi trong đêm tuyết. Cường phong thổi càng lúc càng mạnh, cuốn hoa tuyết bay mịt mù trên đường vắng.

Ngọc Kỳ đã không hề biết, Hận Phá Thiên Y Bằng, đêm đó cũng đã có mặt tại Kim Dung thành.

Đi một đoạn thì phía đông của quan lộ xuất hiện khoảng mười hai tên đại hán nhắm hướng Hà Nam phủ đi, phía sau lại xuất hiện mười một tên đại hán cách nhóm trước khoảng nửa dặm. Nhìn cách ăn vận, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả bọn chúng đều là người của Vô Vi Bang.

Ngọc Kỳ trong lòng thầm kêu lên:

“Nguy rồi! Lần này không tránh mặt kịp nữa rồi”.

Song kỳ thực chàng không hề có ý định tránh mặt trốn đi, chàng đường đường là một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, lại phải trốn chui nhủi mấy tên giặc cỏ Vô Vi Bang sao? Đó là một chuyện không thể xảy ra.

Mười mấy tên đại hán quả thật là người của Vô Vi Bang, chúng đi trên đường dáng điệu vội vã vô cùng. Ngọc Kỳ lúc này đầu không đội nón, đầy mặt đều đầy tuyết. Trên đường vắng mà xuất hiện một người như vậy thực ra cũng không đáng chú ý lắm. Một tên đại hán trong bọn chúng có đôi mắt cổ quái rất tinh anh, y phát hiện trên đường có một người cô độc đi trong trời tuyết, dáng điệu không vững lắm lại không đội mũ đeo nón trong trời tuyết khốc hàn như thế này, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Hai bên vẫn tiếp tục đi, khoảng cách ở giữa càng lúc càng gần lại. Bỗng tên đại

hán trong bọn vung tay đánh một chưởng vào người Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ tự nảy giờ có ý phòng bị, tiếng chưởng phong phát ra làm sao có thể qua mắt chàng được.

Chàng lách mình sang tả tránh đi, đồng thời lùi ra sau.

Tên đại hán vội vã biến chưởng, nhắm vào nhĩ môn của Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng đã muộn rồi, Ngọc Kỳ đã vươn tay khóa chặt cánh tay của y khẽ vặn một cái. Tên đại hán khẽ rú lên, cánh tay buông thõng tê buốt.

Vốn ra Ngọc Kỳ hạ thủ đã nương nhẹ rồi nếu không có lẽ cánh tay của tên đại hán đã đứt lìa.

Tên đại hán thất kinh phất tay ra hiệu cho bọn người kia lên tấn công Ngọc Kỳ.

Bọn đại hán hét lớn, rút binh khí ra sáng chói, có tên hét:

- Chúng ta phân tử ra, lấy mạng hắn đi.

Lại có một tên khác thét:

- Tên này chính là tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ ở lỗ điểm đó. Mau bắt hắn.

Ngọc Kỳ lúc này khai triển Hoán Hình bộ pháp, hai tay tung chưởng tả xung hữu đột.

Tiếng hét của tên đại hán lúc này khá lớn, có thể khiến cho người cách đó khoảng nửa dặm nghe được.

Ba tiếng “Dương Ngọc Kỳ” hét ra rất lớn đã đến tai mấy người Thanh Hoa đang đuổi theo phía sau.

- Dương đại ca đang ở phía trước, chúng ta mau đi!

Thanh Hoa thét lớn thúc giục mấy mấy người Khương Chí Trung dẫn bước. Mấy người nhóm Thiếu công tử vừa rời khỏi mặt đàn Thanh Tự đàn của Vô Vi Bang nhắm hướng phủ Hà Nam đi tới.

Mấy người bên Thanh Hoa cô nương ra khỏi thành Kim Dung định đi đến Hàm Sơn song giữa đường thì gặp được mấy người Triệu Nguyên Chân, anh em Thí Uy và Triệu Tường đại thắng quay về.

Lúc này bọn họ bao gồm chín người.

Thanh Hoa lúc ấy vừa nghe tiếng thét của tên đại hán đã lộ vẻ vui mừng.

Song nàng bỗng nhiên thất sắc. Vốn là khi lướt tới gần cục trường nàng mới thấy Ngọc Kỳ trong vòng vây bọn Vô Vi Bang.

Thường ngày có lẽ Thanh Hoa không có gì đáng lo sợ cả, vì với võ công thâm hậu của Ngọc Kỳ mấy tên giặc cỏ Vô Vi Bang thật không đáng sợ chút nào.

Song hôm nay Thanh Hoa nhìn thấy Ngọc Kỳ thân người có vẻ không vững, trên người lại dường như có mang thương tích trầm trọng thì phải. Chàng chống đỡ muôn vạn khó khăn với hơn hai mươi mấy tên đại hán liên trận tấn công dồn dập.

Quả thật là “Mãnh hổ nan địch quần hồ”.

Thanh Hoa lúc ấy chẳng kịp suy nghĩ thêm nàng vùng kiếm nhún mình nhảy vào đấu trường.

Thanh kiếm trong tay nàng rít lên những tiếng đinh tai nghe như tiếng xé vải. Kiếm ảnh loang loáng xảo diệu vô cùng. Bọn Vô Vi Bang máu đổ đầu rơi, kiếm pháp của Thanh Hoa thật lợi hại khôn lường.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vì cố sức giải phá vòng vây của bọn Vô Vi Bang, đã tổn hao rất nhiều chân khí.

Chiêu kiếm thế đao của đối phương tuy không ác hiểm lắm, song vì chúng số lượng quá đông, chàng phải luôn tay đón đỡ biến chiêu phản kích. Hơn nữa thương thế trên người không ngừng gây đau đớn cho chàng.

Bỗng Ngọc Kỳ trượt chân trên một mảng băng, mất đà ngã nhào xuống đất.

Tức thì hai tên Vô Vi Bang lao tới định nhân cơ hội chàng thất thế, từ trên cao vung đao ra chiêu lấy mạng chàng.

Ngọc Kỳ lúc ấy hoảng hốt, chàng vội vận chân lực định lăn qua tránh đao của đối phương bổ tới. Song Ngọc Kỳ bỗng cảm thấy dường như đầu óc mê muội, hoa mắt, toàn thân như không còn sức lực. Sau đó chàng lơ mơ nhận ra dường như có ai đó kéo mạnh chàng vào lòng.

Thì ra lúc ấy Thanh Hoa hét lớn kịp lúc lao tới.

Thân pháp nàng nhanh như tia điện, chớp một cái đã đến bên hai tên đại hán.

Nàng vùng kiếm đỡ lấy hai lưỡi đao của chúng đang bổ xuống Ngọc Kỳ, hất mạnh ra, đoạn nhanh như cắt vươn tay kéo mạnh Ngọc Kỳ vào lòng mình. Tiếp đó nàng quay người quét kiếm một vòng cực nhanh. Kiếm ảnh tạo ra như một vòng hào quang tròn xoay quay tít.

Mấy tên Vô Vi Bang gần đó đều ngã gục, máu tươi phun ra có vòi từ thất lưng chúng. Những tên khác đều thất kinh bỏ chạy.

Thanh Hoa không định đuổi theo vì trong lòng nàng, Ngọc Kỳ đã bất tỉnh.

Lúc ấy Khương Chí Trung bên ngoài kêu lớn:

- Tiểu thư, để tại hạ trông nom Dương công tử.

Nói đoạn vươn hai tay ra đón lấy Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ đẩy người Ngọc Kỳ cho Chí Trung, bỗng thất kinh là lên:

- Trời! Máu, Kỳ ca đã bị trọng thương rồi.

Làm sao không thất kinh chứ, vì lúc ấy Thanh Hoa nhận thấy cả gương mặt và toàn thân chàng đầy máu, máu loang vào tay nàng khi ôm lấy bên sườn của Ngọc Kỳ.

Khương Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ lúc ấy đã bất tỉnh, hôn mê, y vội vàng xem xét thương thế của Ngọc Kỳ, đoạn trầm giọng nói:

- Dương công tử không những kiệt lực mà trên thân còn bị trọng thương nữa. Chúng ta tốt hơn hết nên mau mau trở về trị liệu cho người.

Tây Vi lúc này mặt mày biến sắc xanh nhợt vì lo sợ, nàng hoảng hốt hỏi lạc cả giọng:

- Khương thúc thúc, Kỳ ca... chàng... Không nguy cấp lắm chứ?

Chí Trung đáp:

- Trước mắt khó nói là...

Không đợi Chí Trung nói hết lời, Thanh Hoa đã lấy ra một hũ đơn màu đỏ mùi thơm ngào ngạt bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, khẽ nâng đầu chàng lên, cho thuốc trôi xuống, đoạn nói:

- Đi mau.

Hai anh em Thí Uy đi đoạn hậu. Hai người họ thu vác các tử thi của bọn Vô Vi Bang lại thành một đồng lớn, đoạn rải một thứ nước gì đó không rõ lên đồng tử thi.

Chỉ trong nháy mắt, cả đồng tử thi ấy đã trở thành một bãi nước vàng ghê rợn.

Đoạn hai người Thí Uy vội vã ra đi.

Buổi trưa hôm ấy, trong một cao lâu sang trọng trên con đường lớn, cả một lầu gác bao gồm nhiều gian phòng khang trang đã được một vị đại gia hào phóng nào đó không rõ bao hết.

Lát sau một đám người già trẻ kéo vào trú ngụ. Bọn người đó chính là mấy người Thanh Hoa. Song không thấy hai anh em Thí Uy và Thí Toàn trong đó.

Ở tiền viện trong lữ điểm này cũng có một phòng đã được Thần Kiềm Thư Sinh Dương Cao muốn để trú ngụ.

Hôm ấy y ngẫu nhiên đến nội viện chào hỏi mấy người Khương Chí Trung và thăm hỏi thương thế của Ngọc Kỳ.

Thần Kiềm Thư Sinh là một vị khách không được hoan nghênh cho lắm, đến cả chàng thiếu niên trẻ tuổi Triệu Nguyên Chân cũng không thích y. Còn Chí Trung vì nể mặt Ngọc Kỳ là bằng hữu của Thần kiềm, nên cũng đành tỏ ra khách sáo lễ độ với y. Nhưng hai anh em Đàm Triệu Tường và Đàm Tây Vi thì khác, vì chịu ảnh hưởng của Thanh Hoa, nên ngoài mặt họ cũng tỏ ra lịch sự với Thần Kiềm Thư Sinh, song kỳ thực trong lòng không thích y chút nào.

Thực ra Thần Kiềm Thư Sinh không những đáng điệu hào hoa phong nhã mà y ăn nói cũng khéo léo lắm, có lẽ y không đáng bị đối đãi như vậy.

Mọi người đối với y không nhiệt tình cho lắm, song y cũng mặc, cứ mỗi ngày hai lần đều đặn, y đều sang phòng của Ngọc Kỳ hỏi chuyện tâm tình.

Ngọc Kỳ khi tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một căn phòng trang nhã trên lầu của một lữ điểm. Chàng thanh thần dưỡng thương. Túc trực sẵn sóc cho chàng là hai vị cô nương xinh đẹp Phi Hồng và Dật Điện. Còn Thanh Hoa và Tây Vi cũng thường đến thăm hỏi bệnh tình của chàng, điều này khiến chàng áy náy lắm.

Sau ngày thứ hai, Ngọc Kỳ vừa luyện công xong, chàng đang ngồi trên ghế tay cầm cây bút nhỏ chuẩn bị nhớ lại và viết ra khẩu quyết ba chiêu kiềm pháp thần kỳ mà lão hòa thượng Lạc Thiên đã truyền lại cho chàng.

Hai ngày qua Ngọc Kỳ đã hoàn toàn bình phục, tinh thần sung mãn như trước. Lúc nhàn nhã chàng đều trầm tư, chuyên chú suy nghĩ về môn tuyệt học mà chàng vừa hấp thu được hai ngày trước.

Lúc ấy bỗng cửa ngoài khẽ rít lên, tiếp đó là tiếng gõ cửa nhẹ. Ngọc Kỳ vội vàng bước ra mở cửa, chàng khẽ kinh ngạc.

Bên ngoài cửa, trước mặt chàng là hai vị mỹ nhân dung nghi tuyệt trần đang khẽ mỉm cười.

Hai vị cô nương đó là Thanh Hoa và Tây Vi.

Tây Vi thân người mảnh mai thấp hơn Thanh Hoa một chút, khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ của nàng có pha chút nhí nhánh, yếu mềm.

Khác với Tây Vi, Thanh Hoa mắt thanh tú, mắt sáng lên một chút thần sắc oai nghiêm, có thể nói nếu Tây Vi yếu điệu diễm lệ, thì Thanh Hoa lại có vẻ đẹp cương nghị song không kém phần đầm thắm.

Hai nàng đều vận xiêm y tha thướt, tóc bới cao, trang điểm rất tinh tế, mái tóc óng mượt ôm lấy khuôn mặt tròn trịa mịn màng, ửng hồng nơi má, mày tầm mắt phụng, dáng điệu thanh tao, yêu kiều. Thoạt nhìn tưởng chừng như tiên nữ từ trong tranh vẽ vừa bước ra.

Ngọc Kỳ lúc ấy đã trấn tĩnh, chàng vội vòng tay thi lễ cất lời chào:

- Xin ra mắt nhị vị cô nương, nếu như hai vị cô nương xiêm y tha thướt dáng điệu yêu kiều như vậy, có lẽ không ai tin được rằng hai vị cũng là những trang anh hùng tay kiếm lỗi lạc.

Tây Vi cười khẽ nói:

- Dương đại ca, muội và Hoa tử đây không dữ dằn như nam nhân chứ?

Ngọc Kỳ cười đáp:

- Đâu dám, đâu dám. Tại hạ chỉ là thán phục trước sắc đẹp của nhị vị mà thôi.

Tây Vi lúc ấy nắm lấy tay Thanh Hoa cười nói:

- Dương đại ca, nếu như không có ý mời muội và Hoa tử vào thư phòng thì... xin chàng nghỉ ngơi đi, hai người muội xin kiêu từ.

Ngọc Kỳ cười nói:

- Đàm cô nương quá lời rồi. Mời vào.

Vào trong thư phòng bốn bề sáng rạn, bày biện rất khang trang. Lúc ấy Thanh Hoa bèn cất tiếng thánh thót hỏi:

- Dương đại ca, mấy ngày nay huynh thấy ra sao? Hai ngày trước thấy thương thế của huynh, bọn muội và mấy người kia thật sự lo lắng vô cùng.

- Xin đa tạ nhị vị cô nương đã quan tâm đến...

- Bọn muội đã gọi huynh là đại ca rồi, xin bỏ hai tiếng cô nương kia đi.

Ngọc Kỳ mặt hơi đỏ lên vì e thẹn, chàng nói:

- Nhị vị cô nương nếu không cho phép, tại hạ đâu dám mạo muội, tại hạ niên kỷ vừa...

Tây Vi vui vẻ nói:

- Xin đại ca bất tất phải đa lễ, muội đã gọi huynh là đại ca rồi.

Thanh Hoa cũng nói thêm:

- Dương đại ca, xin huynh đừng xưng hô với muội là tiểu thư hay cô nương nữa, Nguyên Chân tuổi nhỏ nhất, so với muội nhỏ...

Ngọc Kỳ lúc này mới mạnh dạn cười nói:

- Nếu như không chê ngu huynh xin gọi hai vị là Hoa muội, Vi muội.

Thanh Hoa vui vẻ nói:

- Vậy mới được chứ.

Tây Vi cũng nói:

- Chẳng bù cho tên Thần Kiếm Thư Sinh, chưa ai cho phép, y cũng một điều Hoa muội, hai điều Vi muội...

Ngọc Kỳ nói:

- Vi muội, hình như hai muội đối với y có chút bất mãn.

- Không! Chỉ là cảnh giác thôi, y đáng ghét lắm.

Tây Vi nói thêm:

- Theo muội thấy y lúc nào cũng hau háu đôi mắt như hổ đói trên đôi mắt. Chí ít cũng có chút gì âm hiểm lắm. Đại ca, huynh phải cẩn thận đối với y mới được.

- Thực ra ngu huynh không mấy tin cậy y lắm. Song huynh nghĩ y không phải người xấu.

Thanh Hoa nói:

- “Tri nhân tri diện bất tri tâm”, đại ca nên đề phòng vẫn hơn.

- Đa tạ Hoa muội, huynh sẽ lưu ý Thần Kiếm Thư Sinh.

Tây Vi hỏi:

- Đại ca, nội thương của huynh thật sự bình phục chưa.

- Thật sự đã tốt rồi.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói:

- Đại ca, tiểu muội thật khâm phục võ công của huynh lúc huynh giao đấu với Độc Vô Thường, thân pháp của huynh thật lợi hại, còn ở trong thành Kim Dung, thân pháp lại có thể nói là tuyệt luân khó lường, có thể nói cho tiểu muội rõ...

Ngọc Kỳ cười nói cắt lời nàng:

- Kỳ thực huynh mới học qua biến hóa chưa được thuần thục lắm. Đó gọi là Hoán hình bộ, do nội tổ truyền dạy.

- Đại ca, Vi muội có lời muốn hỏi...

Có thật đại ca và Long Môn Dương gia không có quan hệ sâu xa gì à?

Ngọc Kỳ ngạc nhiên không biết tại sao Tây Vi lại hỏi như vậy, chàng đáp?

- Lạ thật, bấy lâu nay từ khi huynh đến Trung Nguyên, ai ai cũng đều hỏi như vậy. Huyền Âm Tẩu từng hạ thủ tra khảo huynh cũng vì lẽ đó, thật quái lạ vô cùng.

Tây Vi trầm giọng nói:

- Ất bên trong phải có duyên cớ gì đây. Nghe nói hai mươi năm trước sau khi xảy ra thảm kịch ở Hồi Long Cốc, để bảo tồn thực lực của bạch đạo anh hùng trên võ lâm, Vương Sư oanh liệt đã tuần tiết, sau đó một nhà Long môn Dương gia từ già đến trẻ đều mất tích, sau sự kiện Hồi Long Cốc, các bằng hữu bạch đạo anh hùng được tin truyền của Thiên Nhai Phá Ất Tổng lão tiền bối nói rằng, hai mươi năm sau sẽ cùng nhau tái xuất giang hồ ngay khi mà hậu nhân của Vương Sư anh hùng xuất hiện. Đến nay kỳ hạn hai mươi năm đã đến, Thiên Nhai Phá Ất Tổng lão tiền bối đã bí mật xuất hiện, ra mặt triệu tập các cao thủ bạch đạo hiệp nghĩa. Tri kỷ của Sư Vương là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh lão tiền bối cũng đã lên tiếng tiếp ứng, nhưng ngặt một nỗi đến nay vẫn chưa thấy hậu nhân của Vương Sư xuất hiện. Các anh hùng trong giang hồ vẫn đang chờ đợi đồng thời cũng có rất nhiều hào kiệt đang lùng sục tìm kiếm sào huyệt của Ất Thanh yêu đạo. Sự việc này đã gây ra biết bao sóng gió trong giang hồ, tạo ra bao tin đồn trong cả hai giới chính tà. Đại ca, theo tin đồn trên giang hồ thì tướng mạo huynh rất giống Vương Sư lão anh hùng, chỉ có khác là màu da cổ đồng của huynh mà thôi. Xin đại ca đừng chấp nhất sự nghi ngờ của tiểu muội.

Ngọc Kỳ đứng dậy hỏi:

- Vi muội, ngu huynh có chuyện muốn hỏi.

Tây Vi cũng đứng dậy nói:

- Đại ca có chuyện gì xin cứ nói?

- Xin hỏi trước tình hình hỗn loạn đây rầy tại ương sóng gió trên giang hồ như vậy, Vi muội đứng về bên nào?

Tây Vi không chút do dự nói:

- Tiểu muội vẫn một lòng khâm phục Vương Sư Dương lão anh hùng. Muội mãi mãi là cháu của Vô lâm cuồng sinh Đàm công, bằng hữu tri giao Vương Sư.

Ngọc Kỳ toàn thân rung động, lao đến hai bước đoạn run giọng hỏi:

- Muội... muội có phải là Đàm gia thế muội?

Tây Vi cũng run run đáp:

- Huynh... huynh quả thật là Dương gia ca ca sao?

- Đúng vậy.

Lúc ấy Tây Vi nhào vào lòng Ngọc Kỳ bật khóc nức nở, nói:

- Trời cao quả có lòng thương người, khiến cho tiểu muội tìm gặp được Dương huynh rồi.

Ngọc Kỳ cũng rơm rớm nước mắt nói:

- Vi muội, thân phận của huynh hiện giờ xin đừng tiết lộ ra ngoài, vì huynh hiện sẽ tìm Vô Tình kiếm Ất Thanh trước, quyết đấu với y một phen. Song trước mắt huynh vẫn không biết được tổ mẫu (nội mẫu) và song thân hiện đang ẩn thân nơi đâu, nên cũng đang trên đường tìm kiếm họ.

Tây Vi bỗng hỏi:

- Kỳ ca, Song tuyết Kỳ Nhu lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

Nghĩa tổ thúc đã khởi hành đi đến Độc Long đảo theo y hẹn, có thể về lại Trung Nguyên chưa đến nay huynh vẫn chưa rõ.

Đột nhiên Thanh Hoa hỏi:

- Đại ca, huynh có oán hận gì Độc Long đảo không?

Ngọc Kỳ kinh ngạc nói:

- Không hề, ta với Độc long đảo không có oán hận gì cả.

- Nhưng Độc Long đảo đã từng cầm giữ Song tuyết Kỳ Nhu cốc lão tiền bối suốt hai mươi năm.

- Đó là qui luật của đảo vốn không can dự vào chuyện giang hồ. Hơn nữa cốc nghĩa thúc đã an cư ở hải đảo. Đối với Độc Long đảo huynh không hề có oán hận gì. Hơn nữa còn phải cảm tạ thâm tình của đảo chủ đã đối đãi tử tế với các nghĩa tổ thúc.

Thanh Hoa nghe đến đây mỉm cười vui vẻ nói:

- Đa tạ đại ca...

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Muội là...

- Tiểu muội là cháu gái của đảo chủ Độc Long đảo.

- Ô! Huynh đã đoán trúng mà.

- Chẳng phải lúc trong địa động, tiểu muội đã gọi huynh là thế huynh đó sao?

- À! Lúc đó có phải muội đã biết được thân phận của ta rồi à?

- Không, tiểu muội chỉ biết huynh là nghĩa đệ của cốc lão tiên bối. Hơn nữa khi muội đến Trung Nguyên, gia gia có dặn phải đến Long Môn Dương gia xem sự thể tình hình nơi đó ra sao?

- Chẳng lẽ lệnh tổ của muội có ân oán gì với Dương gia ư?

- Đại ca, an tâm đi. Theo muội biết, thì gia tổ và Dương gia chỉ có ân mà không có oán. Nếu không đã không đối đãi tốt với cốc lão tiên bối như vậy. Tỷ tỷ của muội kể lúc nhỏ còn gọi Cốc lão tiên bối là bá bá nữa.

Ba người họ sau khi biết rõ thân phận của nhau càng trở nên thân thiết hơn. Sau đó Triệu Nguyên Chân và Đàm Triệu Tường cũng đến góp chuyện.

Trong năm người Ngọc Kỳ lớn tuổi nhất nên làm đại ca, kế đó là Triệu Tường, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân.

Nguyên Chân trong lòng vui vẻ lắm, hơn hử nói:

- Theo ngu ý của đệ, chúng ta hãy kết làm huynh đệ gọi là Phong Vân Ngũ Kiếm được không?

Cả bọn đều cho là hay gật đầu tán thành.

Ngọc Kỳ lúc này cũng vui vẻ lắm, chàng nói:

- Đã gọi là Phong Vân Ngũ Kiếm vậy bây giờ xem võ công của ngũ kiếm ra sao?

Đoạn chàng bẻ mấy cành cây khô, đưa cho mỗi người cầm một đoạn cây rồi nói:

- Ngươi huynh mời ba vị cứ lần lượt lên tấn công huynh, để xem có thể phá được chiêu kiếm kỳ dị mà huynh mới luyện được không? Xin nói rõ vì đây là chiêu kiếm mới luyện thôi nếu có gì xin các đệ và hiền muội chỉ giáo thêm.

Người đầu tiên thử chiêu là Thanh Hoa.

Nàng không tin tưởng ba chiêu kỳ dị mà Ngọc Kỳ nói, khi nhìn thấy tư thế ra chiêu của Ngọc Kỳ. Nàng lùi xa hơn một trượng đoạn phóng mình đến ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ tức thì.

Ngọc Kỳ cũng múa tít cành cây thi triển ba chiêu kiếm pháp kỳ dị đó. Chiêu thức của Ngọc Kỳ nhanh vô cùng, tuy cành cây song bóng ảnh loang loáng lúc ban tả khi bên hữu lóa cả mắt.

Thanh Hoa kinh ngạc vô cùng, nàng tưởng chừng như không phải chỉ có một cành cây mà là vô số cành cây nhỏ tạo ra một luồng sóng lớn cuộn cuộn bao phủ tứ phía.

Nàng vội lùi ra sau, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thu chiêu lại nói:

- Chiêu đó gọi là Vạn Trượng Ba Đào nhưng huynh luyện chưa được tinh xảo lắm.

Thanh Hoa nói liền:

-Ồ! Không! Chiêu thức biến hóa xảo diệu vô cùng.

Tay Vi lúc này đứng ở ngoài có vẻ không muốn lên thử kiếm, vì so ra võ công của nàng còn thua xa Thanh Hoa, nên quay sang Nguyên Chân nói khẽ:

- Nguyên Chân, đệ lên đi.

Nguyên Chân sốt sắng lắm, không chút do dự nói lớn:

- Xem đệ xuất thủ đây.

Đoạn chàng thiếu niên cung tít cành cây trong tay tấn công nửa người trên của Ngọc Kỳ.

Khí thế chiêu thức của Nguyên Chân tung ra xung mãnh vô cùng tiếng rít của cành cây nghe vu vu, sức gió vun vút.

Còn Ngọc Kỳ ra chiêu có vẻ bình thường đơn giản lắm, chỉ có điều cử động của chàng rất nhanh.

Tách một tiếng, thì ra vai trái của Nguyên Chân đã bị cành cây của Ngọc Kỳ điểm trúng. Nguyên Chân kinh ngạc vô cùng nói:

-Ủa quái lạ, bộ đại ca biết ảo thuật à?

- Không, ngũ đệ, đây chỉ là một chiêu của kiếm thuật kỳ dị đó.

Đúng lúc ấy, bên ngoài cửa có tiếng Phi Hồng la lớn:

- Thần Kiếm Thư Sinh Dương đại hiệp đến.

Thanh Hoa tức thì nắm lấy tay Tây Vi đứng dậy nói:

- Chúng ta mặc kệ y, đi thôi.

Nguyên Chân cũng đứng dậy nói:

- Được, chúng ta đi luyện kiếm đi.

Mọi người đều bỏ đi ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn Ngọc Kỳ ngồi lại tiếp chuyện với Thần Kiếm Thư Sinh.

Đến canh ba ngày thứ ba, Ngọc Kỳ y hẹn ra nơi cổ thụ vận công chờ Lạc Thiên lão hòa thượng đến.

Đúng canh ba, lão hòa thượng xuất hiện.

Ngọc Kỳ khẩn đầu thi lễ thì lão hòa thượng liền nói:

- Hai ngày trôi qua thí chủ đã lãnh ngộ được cốt lõi của ba chiêu kiếm pháp chưa?

- Vẫn bối đã ra sức luyện tập nhưng vẫn chưa thành thực lắm, e rằng khiến đại sư thất vọng.

- Xin thử diễn tập lại cho lão nạp xem.

- Vẫn bối tuân lệnh.

Nói đoạn chàng vẫn bẻ cành cây thay kiếm, lần lượt diễn lại ba chiêu kiếm pháp.

Lão hòa thượng xem xong nói:

- Tốt lắm! Không uổng công tâm huyết của lão nạp đã ra sức truyền dạy cho thí chủ.

Lão hòa thượng vươn tay bẻ một cành cây đoạn nói tiếp:

- Nay lão nạp sẽ truyền thêm cho thí chủ các chiêu thức biến hóa tinh vi của ba chiêu kiếm đó. Ngày mai lão nạp sẽ rời bỏ Bạch Mã tự đi đến hướng tây Lưu Sa. E rằng suốt đời này, chúng ta sẽ không còn có duyên gặp lại được nhau. Thí chủ nên cố công luyện tập nhập tâm ba chiêu kiếm pháp này.

Nói xong lão hòa thượng chậm rãi múa tít cành cây, qua hai ba lần vừa ra chiêu vừa giảng giải. Đến lần thứ ba thì chiêu thức nhanh và mạnh vô cùng.

Đoạn lão hòa thượng quay sang nói với Ngọc Kỳ:

- Chiêu kiếm biến hóa đến đây, thí chủ đã xem rõ rồi chứ?

- Vẫn bối biết không tường tận lắm, mong đại sư sửa thêm.

- Vào trận đi, thí chủ xin tấn công lão nạp.

- Văn bối xin tuân lệnh.

Hai người nói là luyện tập song kinh lực phát ra xung mãnh vô cùng. Chiêu kiếm biến ảo, xuất quỷ nhập thần tuy rằng binh khí trong tay chỉ là hai cành cây khô. Xung lực của lão hòa thượng và Ngọc Kỳ phát ra mạnh mẽ, cuộn cuộn như từ một nguồn vô tận nào đó, kéo gió cát mịt mù bốc lên bao phủ cảnh vật xung quanh.

Một lát sau, lão hòa thượng ngừng tay lại nói lớn:

- Đủ rồi. Thiếu hiệp quả là một bậc thiên hạ đệ nhất kỳ tài mà cả đời lão nạp mới gặp được. Nếu thiếu hiệp cố gắng luyện tập nhất định sau này sẽ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ đó.

Ngọc Kỳ cúi đầu quỳ lạy nói:

- Đa tạ đại sư đã thành toàn, văn bối nguyện sẽ cố sức luyện tập quyết không làm đại sư thất vọng.

- Thiếu hiệp tuy đã luyện được kiếm pháp vô song tuyệt đỉnh, nhưng nên ghi nhớ đừng quá lạm dụng giết người bừa bãi. Cả ba thế kiếm này đừng nên quá lạm dụng mà để người học trộm được. Ngoài con cháu của thí chủ ra, đừng truyền cho ngoại nhân, tránh sinh ra nhiều biến cố lỗi thối trong võ lâm.

Ngọc Kỳ khấn đầu lạy, nói:

- Văn bối xin ghi nhớ, nay có lời thề nếu trái lời truyền ra cho ngoại nhân xin chịu thiên báo trừng phạt. Văn bối có một việc xin phiền đại sư. Vốn văn bối có luyện một loại khí công để hộ thân là Huyền thông tâm pháp, xin đại sư chỉ điểm thêm.

Lão hòa thượng đặt tay lên vai chàng khẽ nói:

- Thiếu hiệp xin vận hành khí công tâm pháp để lão nạp xem.

Ngọc Kỳ y lời vận hành Huyền Thông tâm pháp, chẳng bao lâu tứ chi của chàng cứng lại như băng, hô hấp cơ hồ dừng lại.

Lão hòa thượng hơi thất kinh nói:

- Môn tà môn tâm pháp nhiều điểm rất giống tuyệt học Thần Cung Bảo của phái Côn Luân một trăm năm trước đây. Môn khí công đó công năng lợi hại vô cùng. Nhưng trên người thí chủ đã luyện qua đến hai tuyệt kỹ khí công âm nhu. Loại thứ nhất là Tử Tịch tiềm năng khí công và loại thứ hai là Huyền Thông tâm pháp. Cả hai loại này đều là khí công âm nhu tiềm kinh, đều thuần âm hết. Nhị âm tương hợp, âm thịnh ất dương suy, âm dương biến hóa không khống chế được e là rất nguy hiểm đến tính mạng. Nay lão nạp sẽ chỉ cho thí chủ môn Nhị Pháp Đồng Tham hòa hợp hai môn khí công âm nhu

kia, hóa giải chúng như vậy mới có thể đạt được thành tựu khí công được. Giờ thí chủ xin vận công đi.

Ngọc Kỳ y lời, chàng giờ tay vận khí xuống đan điền, vận hành và kết hợp cùng lúc hai môn khí công âm nhu kia.

Thoạt đầu chàng chưa có cảm giác gì nhưng sau khi hai môn khí công tâm pháp đã hợp vận lại, chàng cảm thấy kinh mạch căng thẳng vô cùng, xung lực phát ra khó lòng khống chế được đang tràn vào các kinh mạch. Thân nhiệt mỗi lúc mỗi tăng cao, người chàng nóng như lửa đốt, khí huyết dường như đánh sôi.

Ngọc Kỳ có cảm tưởng đang bị giam trong một cái lò thiêu bát quái bốn bên nóng hơn lửa, châu thân và phủ tạng khó chịu đau đớn vô cùng.

Lúc bấy giờ lão hòa thượng cũng vận công giờ tay áp nhẹ vào một số huyệt đạo trên lưng chàng lướt tay qua lại.

Cả hai người đều nóng khỉnh khiếp, giữa trời tuyết rơi dày đặc mà khói bốc ra nghi ngút từ thân người họ.

Sau hơn nó khắc giờ, Ngọc Kỳ đã cảm thấy tinh thần ổn định xung nhiệt điều hòa, kinh mạch trở lại bình thường. Chàng lắng lắng đọc lại những câu khẩu quyết: Nhị Pháp Đồng Tham của lão hòa thượng truyền dạy lúc nãy.

Lúc ấy lão hòa thượng nói:

- Nội lực của thiếu hiệp đã tăng lên một bậc, song có thể đạt tới thông huyền âm dương hòa hợp, điều đó còn phải xem cơ duyên của thí chủ.

- Vẫn bối muôn phần đa tạ đại sư.

Lão hòa thượng không chờ cho Ngọc Kỳ đang cúi lạy đứng dậy xong, liền nói:

- Lão nạp hôm nay sẽ đi đến đại mạc, về sau e rằng không còn có dịp gặp nhau. Thí chủ xin bảo trọng. Âm thanh vừa dứt thì thân hình của lão hòa thượng đã vút lên không nhẹ như một làn khói mỏng mất hút trong bóng đêm.

Ngọc Kỳ nuối tiếc vọng theo bóng hình của lão hòa thượng, từ từ cất bước về lữ điếm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>